

Et siiski ma ei julgeks já,
Kui õnn, au, rüttus olleks käe.

5. *Wee-upputus.*

Wägga hinnis on se innimene, kes ei te velate nõu järrele; eggas kai püttustest te peal, eggas seisa vilkjate kildas; waid kel hea meel on Je-howa kässo-dppetusest. Laul. 1, 1. 2.

Kui wee-upputus tullemas olli, sai Noa käsko, suurt laewa ehitada, ja ennesele terwe aasta peale mona sinna sissekorjata, ja mona neile lomadele, mis wee sees ei vodi ellada; fest sinna pead, ütles Jummal, igaga ühhest sesugguste ellajate soust ühhe issase ja ühhe emmase laewa võtma. Noa teggi kuulda käsko olli sanud, ja kui peale tuhhan-de kuus sadja aastat-pärrast lomist se aeg täis sai, mil upputus piddi tullemma, läks Noa omma naese, omma kolme poia ja kolme minnijaga, ülleültse kahheksa hingega, laewa. Siis laskis Jummal nellikümmend ööd ja nellikümmend päwa rängaste vihma

saddada, ja kõik hallika soned wett üllese ke-ta, et kõik ma ärrauppus, ja kõik lihha hingehelitis, ni hästi linnud kui lojused, metsalised ja romajad, ning kõik innimese suggu, mis ma peal olli ellamas ja likumas. Nenda ka-utati kõik ärra, mis ma peal olli, ja ei jänud ülle kui agga Noa ja need, kes temmaga laewas ollid. Wiis kuud, Nowembris Aprili-kuni, olli wessi vägga förge; agga siis al-lanes, ja laew jái Ararati märe otsa finni. Wessi jái ikka wähhemaks ja laewa seest nähti mäggede otsad wäljapaistwad. Laskis siis Noa ühhe faarna wälja, kes senna ja tenna lendas, ja laewa peale taggasid tulli. Mattukse aia párrast laskis temma ühhe tul-keise wälja, et saaks teáda, kas wessi kahha-nenud; agga tulike ei leidnud mitte omma jalla warwastele hingamise maad, ja tulli temma jure laewa taggasid. Seitse páwa párrast sedda laskis temma teise tulikese wälja; se tulli õhto taggasid, ja tõi ühhe hglja ellipi-lehhekesi omma nokka otsas koo. Párrast laskis temma kolmat tulkest wälja; agga se